

Andra Söndagen efter Epifanía

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Andra Söndagen efter Epifanía

Jesus visar sin härlighet – Bröllopet i Kana i Galiléen

2 Mos. 33:(12-)18-23; Rom. 12:6-15; Joh. 2:1-11; Ps. 66:1b-3, 5, 8, 20

Enligt kyrkoåret – Kyrkans kalender – befinner vi oss i uppenbarelsetiden; Epifanía; den tid efter Kristi födelse vi ägnar åt att lära oss om och begrundar det ofattbara i att Gud lät sig uppenbaras för världen.

Den första händelsen vi uppmärksammar vid denna tid varje år, är Jesu dop i Jordan; hur Han som inte behövde renas, ändå lät sig döpas av Johannes förelöparen för att på så vis rena och välsigna allt det vatten som används att döpa i. Och så i dag, Andra söndagen efter Epifanía, kommer vattnet igen i Evangelietexten om bröllopet i Kana, då Jesus visar sin härlighet genom sitt första under; då Han förvandlar vatten till vin.

Där vid bröllopet tog vinet slut. Detta uppmärksammar Jesu mor och Han, vår Herre, svarar att ”min stund har inte kommit än”. Men det var uppenbarligen dags! För Maria, Gudsmodern, vänder sig till tjänarna och säger ”gör vad han säger till er”.

Han hade då kunnat säga ingenting. Han hade kunnat säga: ”spring och göm er”. Han hade kunnat instruera tjänarna att göra precis som de själva vill. Men Han gav dem precisa instruktioner.

Ja, det var sannerligen dags. Stunden hade kommit för Jesus att visa sin härlighet.

Liksom vattnet befinner sig i ett ständigt kretslopp, gör livet i Kyrkan det. Samma vatten återkommer – gång på gång – liksom årets teman, firningsämnen, helgon- och martyrdagar. Vattnet förändras aldrig. Inte heller Kyrkans väsen förändras.

Människan kan studera en droppe vatten men aldrig omfamna havens djup. Hon kan dissekera en enskild bibelvers men aldrig fullt ut förstå Guds mysterier. Människan är dessutom kapabel att förgifta både droppar och outgrundliga djup. Samtidigt är hon i absolut behov av såväl vattnet som trons heliga källa. Lika lite som vi kan avstå vatten, kan vi avstå Gud. Utan livets basala och ursprung går vi under.

Det är kanske dags nu? Dags för oss att se det uppenbara; den uppenbarade!

Gud lät sig uppenbaras; lät uppenbara Sanningen för världen. Men sanning har, liksom vatten, blivit något som tas för givet. Sanningen väger ungefär lika tungt som en flaska vatten; något man köper och sedan äger: mitt vatten och min sanning!

Andra Söndagen efter Epifanía

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Det är så lätt att ta vatten för givet. Och lika lätt är det att se kyrkoåret enbart som en uppsättning återkommande och kulturellt betingade högtider: Advent; då dricker vi glögg, jul; då slår vi knut på oss och klappar ihop, påsk; då tar vi på nytt fram äggen som symbol för pånyttfödelse och sedan – som någon form av kulmen – firar vi midsommaren och alla små grodor.

Det är inget fel i det kulturellt betingade. Men vad som glöms bort är att det bakom våra högtider finns en linjär historia som slutar i Kristi uppståndelse, som i förlängningen omfattar evigt liv men till dags dato har kommit till att vi vet vem Jesus Kristus är, nämligen Guds Son.

Men hur mycket av det uppenbara och uppenbarade väljer vi att se? Hur förhåller vi oss till sanningen att lock lagts på brunnen och ladorna är tomma på innehåll?

Var står jag själv i förhållande till den Sanning som en gång uppenbarades?

Läser vi söndagens texter får vi reda på hur vi själva är placerade i den linjära historien; den som mynnar ut i och fortsätter i evigheten. Ett sammandrag av söndagens samtliga texter låter såhär:

”Herren sade: ’Jag skall själv gå med dig och låta dig få ro.’”¹

”Att göra din vilja, min Gud, är min glädje.”²

”Hans mor sade till tjänarna: ’Gör vad han säger till er.’”³

”Var inte tröga när det gäller iver, var brinnande i anden, tjäna Herren.”⁴

Dessa fyra rader är hämtade ur, i ordning: Andra Mosebok, Psaltaren, Johannesevangeliet och, slutligen, Romarbrevet. Vi hörde hur Herren Gud lovar Mose att gå med honom. I graduålets Psaltarpsalm skriver David att den högsta glädjen är att göra Guds vilja. När vi sedan kommer över i det nya förbundets texter säger Gudsmodern till tjänarna att göra vad än Han säger till oss. Och på samma vis vänder sig den helige aposteln Paulus till församlingen med uppmaningen att så göra med brinnande iver.

Då skall löftet infrias som vi hörde i Evangeliet: Vi skall sitta med Herren vid bröllopsmåltiden; det bästa skall komma i överflöd. Och allt detta börjar i det vatten vi döps i. Som lärjungar och tjänare.

Jesu moder Maria sade till tjänarna att göra vad Han säger till oss. Och Han, Jesus Kristus, sade till tjänarna; ja, till oss, att fylla på med rent vatten så att våra gamla liv byts ut. Jesus sade: ”den som dricker av det vatten jag ger honom ska aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger blir en källa i honom med vatten som flödar fram till evigt liv.”⁵

Det är således avgörande vilken brunn vi väljer att ösa ur. Söker vi det eviga livet; det som är utlovat, men tar vatten från världsliga källor, så blir vi törstiga igen. Öser vi ur det som inte är sanning torkar vi ut. Men öser vi ur Kristi egen källa; Hans Kyrka, skall vi inte törsta.

¹ 2 Mos 33:14

² Ps 40:9a

³ Joh 2:5

⁴ Rom 12:11

⁵ Joh. 4:14

Andra Söndagen efter Epifanía

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Systrar och bröder! Sanningen har uppenbarats. Gudsmodern, vår Himmelska Moder, uppmanar oss att göra som Jesus, Sanningen, säger. Och Han själv säger: ”Så som du trott skall det ske för dig”⁶

Tron är något Herren själv skapar och som uppenbaras. Det är sedan upp till människan att säga ja och med iver sträva mot heligheten och evighetens överflöd.

⁶ Matt 8:13b